

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 256.

Tolvte Session.

61de Møde.

Fredagen den 14de December Kl. 1.

(Fortsat.)

Ordføreren (forts.): Naar her nu er Tale om, at Ræve skulle fredes i beplantede Sandflugtsstrækninger, saa er det jo en Bestemmelse, der er gjældende for Alle, thi Sagtrettens der maa eies af det Offentlige. Slutningen af Paragraphen gaaer ligeledes paa Alle, thi der staaer „det skal være Alle og Enhver“, og her er altsaa ikke Spørgsmaal om, hvorvidt den, der eier Sagtretten, ellers har Ret til at slyde Ræve; han beholder den Ret, han ifølge Lovgivningen har; ingen Bruger af Forøden, der ikke tillige har Sagtretten, har derimod hidtil haft Ret til derpaa at slyde en Ræv. Men nu gjør Slutningsbestemmelsen i Paragraphen en Undtagelse deraf, idet den siger, at ogsaa enhver Bruger, naaget han ikke har Sagtret, maa i Gaard, Huus og Have slyde Ræve og de andre Dyr, der ere nævnte. Man vil see, at der er fuld Consequents i denne Bestemmelse; det er en lille Undvildelse, en lille Smule Godtgjærelse for alt det, man forøvrigt opgiver i denne og den følgende Paragraph; de Brugere, der ikke selv have Sagtret, gives derved en lille Ret udover det, de hidtil have haft. Der staaer i § 14 af Loven af 25de Marts 1851: „ogaa skal det være uformeent at opstille Fælser i sin Gaard eller sit Huus for at fange Ræve“; der gaaes ved Lovforlaget et lille Skridt videre, idet den Vedkommende ogsaa maa slyde paa disse Steder, naar

kun Brændanordningerne overholdes. Man maa altsaa ikke forvegle, hvad en Sagteier har Ret til, og hvad en Bruger af Forøden, der ikke selv har Sagtretten, har Ret til; det er to ganske forskellige Ting, og det er, troer jeg, en Forvejling deraf, som har foranlediget, at den ærede Rigsdagsmand ikke ganske har opfattet Meningen af Udvalgets Indstilling til denne Paragraph.

J. Andersen: Forsaavidt jeg forstod den ærede Minister, havde han ikke Andet mod det af mig stillede og fastholdte Forslag under Nr. 3, end at han frygtede, det vilde støde paa Banskfeligheder i det andet Thing; men da Loven alligevel skal tilbage til det andet Thing, troer jeg ikke, det kan have saa store Banskfeligheder at gaae ind paa dette Forslag, der efter min Mening vil gjøre Loven mere heldbringende. Hvad angaaer Brokfuglene, saa er jeg den, der i Udvalget har stillet dette Endbringsforslag, som de øvrige Medlemmer have tiltrådt. Den Grund, jeg havde til at stille det, er, at Brokfuglen er en udmærket Fugl til at fortære Snegle og Dyr, der især gjøre Skade paa Vintersæden; de fortære en svær Mængde deraf. Jeg troer derfor, man bør optage dem i Loven.

S. M. Petersen: Jeg er meget tilfreds med den Fortolkning, den ærede Ordfører har givet af at „udvæde Sagt“; nemlig at Ingen skal kunne ansees ifalden Målst efter denne Lov, som ikke har dræbt noget af de her omhandlede Dyr; men i saa Fald troer jeg ikke, at det er nogen heldig Redaktion, naar